

Polisuppsikten öfver djurplågeri på landsbygden är mångenstädes i vårt land mer än tillbörligt slapp. Jag tänker nu närmast på en sida af djurplågeri: *användning i arbete af dragare, som lida af hälta och selbrott*. Under det polisen i de flesta städer är ganska vaken och anhåller hvarje körsven, som begagnar en häst med äfven det minsta sår å någon för seltyget utsatt kroppsdel, får man så godt som dagligen på landet se den ena hästen efter den andra komma, under svår hälta och med synbarlig möda, framsläpande sig själf och lasset, liksom det långt ifrån hör till sällsyntheterna, att man påträffar stora och gamla brott och sårnader under bristfälliga eller i andra afseenden olämpliga seldon. Detta får i regeln passera oanmärkt af vederbörande kronobetjente. T. o. m. om deras uppmärksamhet blifvit särskildt riktad åt det hållet, tveka de mången gång — af mer eller mindre tvetydiga eller personliga skäl — eller fråga ej alls efter att beifra slikt ofog. Här vore verkligen en strängare uppsikt, en skärpt kontroll på sin plats. Ej blott vederbörande kronobetjening, utan hvarje enskild person, som ömmar för djurens väl, borde anse som sin oafvisliga skyldighet att utan tvekan anmäla den i antydnda hänseende hårde och hänsynslöse till välförtjent näpst.

—nd.

Lagstiftningen är i åtskilliga andra länder långt ifrån lika mild som hos oss, då det gäller djurplågeri. Efter hvad tidningarna nyligen meddelat har t. o. m. afstubbning af hästars svansar blifvit af Massachusetts i Amerika lagstiftande församling belagd med minst 100 dollars böter, och på *upprepad* förseelse kan följa fängelsestraff ända till ett års tid.